

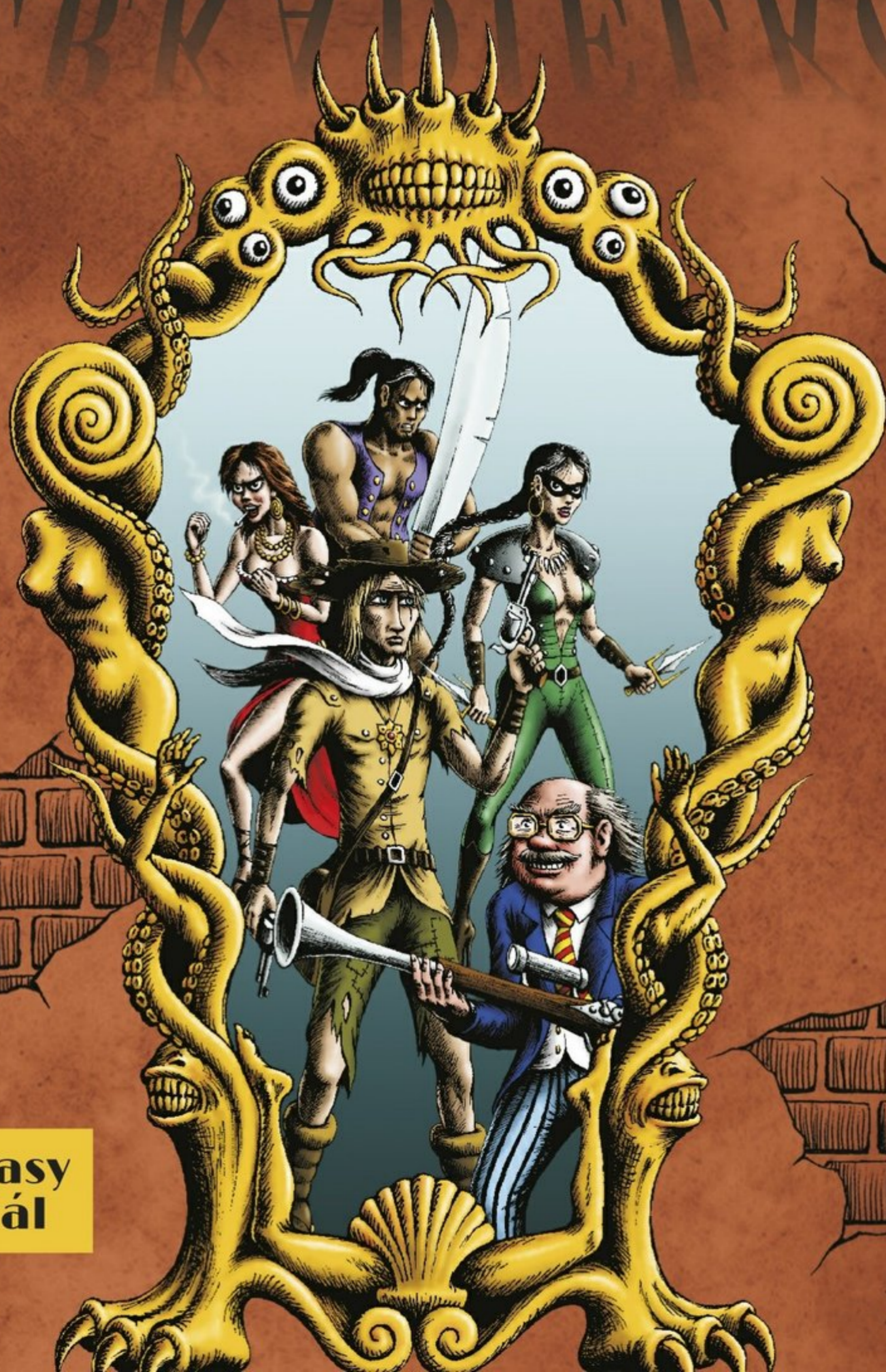
MARTIN JURÍK

MICHAL RUŽIČKA

SKORICOVNÍK

II

ZRKADIELKO

fantasy
seriál

TR

MARTIN JURÍK

MICHAL RUŽIČKA

SKORICOVÝ
II

ZRKADIELKO

MARENČIN PT

© Martin Jurík, Michal Ružička, 2016

© Marencin PT, spol. s r. o., 2016

Jelenia 6, SK-811 05 Bratislava

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Illustrations & cover © Tomáš Roller, 2016

Jazyková úprava Ivana Nzamba

577. Publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-815-6 (brož.)

ISBN 978-80-8114-815-6 (ePub)

ISBN 978-80-8114-815-6 (PDF)

Meidan ľudstvu priniesol závislosť od škorice.

Trevor Ocip

1. kapitola: Zrkadielko

Kde bolo, tam bolo, žila raz jedna kráľovná, ktorú si narazil istý kráľ-vdovec po tom, ako mu manželka umrela na nedostatok pozornosti po tom, ako opakovane predvídala, že umrie na nedostatok pozornosti. Po zosnulej ostala dcérka s pleťou bielou ako sneh, perami červenými ako krv a vlasmi čiernymi ako eben. Nieкто z iného sveta by mohol utrúsiť, že typická židovka. Kráľ jej dal meno Snehulienka. Nie na základe výzoru, ale čisto z pamiatky na jediný ľubostný akt s jej matkou, keď sa mu pomocou alkoholu podarilo preľstiť jej nezáujem. Hneď po smrti manželky sa kráľ-vdovec oženil s jej úplným opakom – s naj(dy)chtivejšou modrookou blondínou pod slnkom. Nieкто z iného sveta by mohol zlo-myseľne utrúsiť, že ju za pár centov dovliekol z Ukrajiny. Pravdou však ostalo, že nová kráľovná bola naozaj najkrajšou ženou široko-ďaleko a v celej krajine sa nenašiel muž či žrebec, ktorého by nevábila či neosedlala. Jej príslovečnú krásu jej dennodenne potvrdzovalo zázračné zrkadlo, ktoré tu stálo už odjakživa a ktoré vždy všetko vedelo najlepšie. V skutočnosti vedelo naozaj všetko. Vždy presne vedelo (alebo sa tak aspoň tváril), čo sa udialo, čo sa deje a čo sa udeje. Potenciál jeho vedomostí sa vskutku zdal nevyčerpatelný. Najlepšie zo všetkého však vedelo odpovedať na nasledovnú otázku, keďže sa nad odpoveďou ani trochu nemuselo trápiť:

„Zrkadielko, zrkadielko, povedzže mi, kto je najkrajší v tejto zemi?“

Atraktívna kráľovná sa páčila nielen panovníkovi. Zakaždým, keď sa zjavila, ju zrkadielko vyzliekalo pohľadom, preto jej vždy úprimne hovorievalo:

„Ty, moja kráľovná, ty si zo všetkých najkrajšia.“

Takto sa ho spýtala aj dnes, predviedla sa pred ním v krátkej priesvitnej nočnej košeli, otrčila prsia, zavrtila zadočkom, zavlnila sa v krivkách, okázalo predviedla nohy. Zrkadielko, ako zvyčajne, zápasilo s neznesiteľným vzrušením a s povzdychom zanôtilo tradičnú odpoveď. S povzdychom preto, lebo to malo byť naposledy. Zrkadielko, ktoré vedelo takmer všetko, vedelo totiž aj teraz presne, čo príde. A vôbec to nesúviselo s vo veži zavretou Snehulienkou, ktorá bola v skutočnosti rovnakou oprasklou sociopatkou ako jej vlastná matka.

Už na dvore začuli podivný lomoz, pár výkrikov, ktoré rýchlo stíchli. Znelo to ako praštanie kostí či gniavenie ľudských tiel.

„Čo sa to deje?“ zvýskla vydesená kráľovná, ale zrkadielko radšej taktne mlčalo. Nechcelo sa mu počas pár minút, čo im ešte ostávalo, vysvetľovať genézu jednej rozsiahlej spoločensko-geopolitickej situácie, ktorú by žena beztak nepochopila. Namiesto toho vyrieklo:

„Otočte ma, prosím, mierne doľava.“

„Čože?“ vytreštila naň kráľovná oči.

„Otočte ma, prosím, mierne doľava,“ trpezlivo zopakovalo a dodalo: „Smerom k tomu veľkému dubovému stolu.“

Žena síce naďalej nechápavo civela, ale poslúchla a nastavila zrkadielko mierne doľava.

„Ďakujem,“ odvetilo zdvorilo, ale to sa už rozleteli dvere a do priestrannej miestnosti vpochodovala zdivočená háveď, po zuby ozbrojená halapartňami a mačetaami. Hrdlorezi utvorili kordón a úctivo nechali priestor zavalitému chlapovi s bielymi vlasmi a nosom ako redkovka. A ten si to namieril rovno k zrkadielku.

„Čo to má znamenať? Kde sú stráže?“ jačala kráľovná, ale chlap ju hrubo odstrčil a nariadil banditom, nech jej zapchajú ústa. Tak sa aj stalo, úbohú panovníčku zdrapla celá tlupa. Márne sa bránila, hrýzla a kopala, pevne ju držali a zvalili na dubový stôl. Zatiaľ, čo zápasila s votrelcami, pristúpil ich vodca bližšie k zrkadielku, pozorne si ho premeral, dôležito si odkašľal a ešte dôležitejšie zahlásil:

„Zrkadielko, zrkadielko, povedzže mi, kto je najgeniálnejší manažér v tejto zemi?“

„Samozrejme, že ty, ó, veľavážený Trevor Ociph.“

Zrkadielko poprelo všetky svoje zásady a z pudu sebazáchovy bohapusto zaklamalo. Pretože, keby mu povedalo pravdu, chlap s bielou hrivou a nosom ako redkovka by ho bez váhania rozmlátil na márne kúsky.

„Tušil som to,“ zamrmlal mimovoľne Ociph a veľavravne si prešiel dľaňou po ulízaných vlasoch. Potom sa obrátil na svojich hrdlorezov a zareval:

„Dobre ho zabaľte a čo najopatrnejšie odneste do môjho hradu. Ak na ňom nájdem čo i jediný škrabanec či otláčok, budete všetci robiť až do smrti reportingy!“

Chlapom náhly nápor hrôzy stiahol hrdlá i vyhnal krv z tváří. Prehovoriť sa odvážil jedine kapitán:

„A čo s hentou?“ ukazoval pritom na spútanú kráľovnú.

„Robte si s ňou, čo chcete,“ odvrkol Ociph. „Ale zrkadlo chcem mať do zajtra u seba!“

„Jasné, šéfe!“

Keď vychádzal z miestnosti, všetci sa zoradili do pozoru a zborovo volali:

„Sláva Trevorovi Ociphovi!“ Len čo sa *najgeniálnejší* manažér vytratil, banditi sa vrhli na kráľovnú. Rad-radom si ju podávalo a užívalo si s ňou asi sedemdesiat smradlavých zavšivavených otrhancov. A zrkadielko, ktoré sa na to všetko so vzrušením dívalo, vedelo, že si to tá necudná pobeľlica užívala. Aká škoda, že ju len o niekoľko hodín hodia levom.

2. kapitola: Sai Baba

Jonáš sa vyčerpane zvalil na svah duny a s hlavou sklúznutou do strany sledoval na dve polovice predelený horizont, v strede ktorého čnela dynamická bodka. Za iných okolností by to bol romantický výhľad, ideálny pre zamilovanú dvojicu. More sa stretávalo s palmami ovenčeným pobrežím Piesočného kontinentu a na rozhraní oboch elementov trónilo veľké hraničné mesto Basshta. Iba s tým rozdielom, že Basshta horela, keďže ju niekto vyplienil, a Jonáš romantickú panorámu nesledoval s vyvolenou svojho srdca, ale s Imhovou lebkou. Už niekoľko hodín márne prenasledoval podivné oživené sochy, ktoré ho prepadli počas svadobného obradu a utiekli aj s jeho krvopotne vykúpenou nevestou.

Srdce mu lamentovalo a pľúca pískali. Bezvládne lapal po vzduchu vyprahnutými ústami, obraz pred očami sa mu rozmazával. Jeho rozhorúčený splašený mozog nedokázal vstrebať, čo sa vlastne udialo, kto ich vlastne prepadol a prečo mu ukradli vytúženú Buchtičku. V mysli sa mu prehánali predstavy. Čo s ňou vlastne spravია? Znásilnia ju? Predajú do otroctva? Využijú ako závažie na obliehajúce zariadenia? Jedna hrôzostrašnejšia predstava striedala druhú.

Jonášova vôľa sa zlomila. Trvalo mu celé roky, kým vykúpil zlatom chrámovú tanečnicu, kým s ňou konečne stál pred oltárom a kňaz ich oddával za muža a ženu. A tu sa sčista-jasna zjaví hrôzostrašný netvor (rozumej oživená socha avantgardného umenia), preruší obrad, rozpučí kňaza a utečie s Buchtičkou i zlatom, ktorým Jonáš svoju milú krvopotne vyvážil.

Imhova lebka chvíľu nervózne šuchotala okolo neho, potom sa zneuzdajky vyparila.

„Ostal som sám...“ poľutoval sa vyčerpaný Severan a vyplul piesok, „sám ako prst...“

„Už nikdy nebudeš sám,“ prehovoril za ním drsný chrapľavý hlas. Jonáš ho nevnímal, pripísal ho halucinácii z vyčerpania. Možno sa Imhova lebka konečne naučila rozprávať. Aj tak ho to nezaujímalo, jeho život sa skončil stratou jeho milovanej.

„Nebudeš sám, našiel som ti pána,“ pokračoval hlas a ku koncu vety sa zlomyseľne rozrehotal.

Čosi zdraplo Severana za golier, zdvihlo ho do vzduchu ako handrovú bábku a otočilo. Oproti nemu sa ukázala veľká bradatá tvár s páskou cez oko a z hnilobnej tlamy ho ovanul zápach, ktorý konkuroval aj samotnej rybacej polievke senilného kapitána.

„Pozrimeže, koho to tu máme!“ zaburácala bradatá ohava a vypútila naňho svoje jediné oko. Jonáš, ktorý si doteraz myslel, že horšie už byť nemôže, pochopil, ako žalostne sa mylil.

Gánil naňho zlovestný pohľad Sai Babu, obávaného vodcu púštnych lupičov, o ktorom bol presvedčený, že ho svojho času skántrila istá nemenovaná fúzatá bohyňa istej nemenovanej púštnej oázy. Sai Babovi Jonáš už roky ležal v žalúdku. Severan totiž kedysi v lupičovom tábore pravidelne „nachádzal“ rôzne cenné predmety. Od ďalekohľadov až po zlaté tehličky v púšti skonaných Liptákov. Ich posledné vzájomné stretnutie sa, takpovediac, radilo k osudovým. Ožila počas neho Imhova lebka, Jonáš padol do zajatia, Jonáš zo zajatia utiekol a Sai Babovi hrdlorezi sa navzájom porúbali v onej nemenovanej oáze. Šéfovi banditov sa však zjavne podarilo utiecť, keďže tu pred ním stál živý a zdravý, s prehustenou šedivejúcou bradou a vytaseným kindžalom. Telo mu pokrývala novučičká kožená zbroj a na hrudi sa mu skvel neznámy znak pripomínajúci vtáčie pierko. A čosi Jonášovi navrávalo, že Sai Baba nemal chuť na zdvorilostnú konverzáciu.

„Zarezal by som ťa ako prašivého psa, ty... prašivý pes,“ precedil lupič pomedzi zuby. „Stiahol by som z teba kožu a tvoje hnáty nechal zažíva klovať supmi, keby na teba šéf nevypísal odmenu.“

Jonáš nedokázal klásť odpor. Len prižmúril oči a odovzdane čakal, kedy ho bandita zrazí k zemi, aby ho mohol spútať. Mysľou mu prebehla výčitka smerom k Imhovej lebke. Tá mu doteraz vždy slúžila ako verný spoločník a neraz mu zachránila život v poslednej chvíli. Teraz sa však kdesi flákala...

Imhova lebka sa, samozrejme, nikde neflákala. Kým sa Severan oddával sebaľútosti, Imhova lebka sondovala situáciu z bezpečnej výšky. A, pravdaže, všimla si číhajúceho Sai Babu. A, samozrejme, že nehodlala nechať svojho verného priateľa v štichu. Práve naberala rýchlosť a rútila sa strmhlav nadol, aby sa mohla čelne zraziť s banditovou plešinou.

Kristušať! prebehlo Imhovej lebke prázdnu mozgovou dutinou. Prineskoro si všimla, že hrdlorez niesol niečo okolo krku. Niečo staré, ulúpené a hlavne smrteľne nebezpečné. Archaický magický medailón z pradávnych dôb pred epochou škorice.

Podobný medailón mal na krku Jonáš, keď Imhovu lebku oživil.

A Imhova lebka až pridobre vedela, že ďalšia zrážka s touto silou takmer zabudnutej minulosti pre ňu bude znamenať nasledovné: definitívny koniec.

Sai Baba sa práve chystal zraziť Jonáša k zemi svojou mocnou päťou, keď mu niečo ťuklo do čela. Bandita vyvrátil svoje jediné funkčné oko a po celej dĺžke i šírke sa rozprestrel v piesku. Zároveň z neho odskočilo niečo bledé a guľaté, čo pôsobilo desivo bezducho. Imhova lebka prestala javiť akékoľvek známky života.

Jonáš najprv vďačne zdvihol lebku zo zeme a uznanlivo ju potľapkal po temene. Až potom si všimol, že niečo nie je v poriadku. Prihovárал sa jej, prosíkal ju. Dokonca ňou zatriasol v nádeji, že v nej niečo vypadne. Vypadli z nej len zrnká piesku.

Zronený Severan si nad ňou pokľakol a žalostne zakvílil. Neostal mu už naozaj vôbec nikto. Ukradli mu Buchtičku, pripravili ho o šťastie a teraz prišiel o jediného priateľa.

Úkosom vrhol pohľad na omráčeného Sai Babu. Vzblkla v ňom túžba po pomste, túžba vysporiadať si účty so všetkými poslednými krivdami. Schmatol banditov kindžal a oprel jeho hrot banditovi o hrdlo. Aspoň jeden zloduch, ktorý za všetko môže, padne jeho rukou. Už-už sa chcel zaprieť a poslať lupiča do čerta, keď sa nadvihlo Sai Babovo viečko a jeho jediné oko naňho vystrašene zagánilo. Vystrašil sa aj Jonáš a na chvíľu stratil odhodlanosť. Prv, než však stihol pripraviť banditu o život, cez veľkú huňatú bradu dačo chrapľavo prekľzlo. V slovách rozoznal podozrivo známy dialekt:

„Zadrž, Jonáš! To som ja, Imho!“

Jonáš sedel neprítomne na piesočnej dune a díval sa na Imha v Sai Babovom tele, ktorý tiež sedel na dune a rovnako vyjavene civel na Jonáša. Dokonca si prevtelený Lipták* nadvihol klapku na zakalenom oku a v ňom sa postupne začala zjavovať zlatistá dúhovka, taká charakteristická pre černošský kmeň Liptákov, ktorý Severan spoznal počas svojej dobrodružnej cesty za zlatom.

„Jonáš...“ zašepkal Imho v Sai Babovom tele a jeho hlas znel neprirodzene vysoko. „Ja mu vidím do hlavy. Tomu lotrovi.“

Severan stále len prekvapene zísal, tentoraz s pootvorenými ústami.

„Neuveríš mi, priateľ môj,“ pokračoval Imho, „komu sa tento lump upísal. Trevor Ociph...!“

„Čože?“ zmohol sa konečne Jonáš na slovo, „ale veď... Trevor Ociph je riaditeľom Ríšskej banky a pomiatol sa...“

Lipták pokrútil hlavou.

„Lotor v tomto odporňom tele tvrdí, že Trevor Ociph je veľmi mocný a obávaný muž. A že... ach!“

Sai Baba posadnutý Imhom sa hodil do piesku a trhala ním na všetky strany. Striedavo si ťahal bradu, bil sa po hlave a jedna jeho ruka zápasila s druhou. Až sa upokojil, zahanbene sa oprášil, ukázal prstom na čelo a ospravedlňujúco utrúsil:

„Lotor je ešte stále tuná vnútri. Sme tu teraz vedno dvaja.“

Jonášovi sa na jednej strane ulavilo, že o Imha neprišiel úplne. Na druhej ho mákala hrôza z predstavy, že sa presídlil zo svojej útulnej lebky do tela najobávanejšieho lupiča Púštného kontinentu.

„Nechcem takto žiť...“ vykĺzlo z Liptáka po dlhej chvíli, ako obaja len tak vedľa sedeli na dune a zízali na bodku na horizonte, odkiaľ stúpala dym. Sledovali horiacu Basshtu a povzdychli si. Najprv Imho, potom Jonáš.

„Ani mňa,“ odvetil Severan a veľavravne sa zahľadela na domorodca v tele banditu. „Musíme nájsť moju manželku.“

„Musíme... Čo by len iní dali za to, keby sa ženy zbavili... A on ju ešte aj zlatom vyvážil...“ zahundral si Imho pod nos.

„Čože?“ trhlo Severanom.

„Ale nič,“ odfrflal Lipták, ktorý konečne mohol nahlas vysloviť svoj názor na Jonášovu vyvolenú. A to napriek tomu, že s ním v prvom diele tejto úžasnej knihy precestoval polovicu sveta, aby mu ju pomohol získať. Alebo práve preto.

„A ja sa potrebujem vrátiť do mojej lebky,“ zamrmal nespokojne Imho.

„Čože?“ trhlo Severanom po druhýkrát.

„A viem aj, ako na to. A ty si rob, čo chceš.“

Jonáš na Imha neveriacky zagánil. Nevychádzal z úžasu nad náhlým cynizmom svojho donedávna nemého priateľa a opovážlivosťou, ako môže byť na svete čokoľvek dôležitejšie ako jeho vlastná Buchtička.

„Kam ideš? Zostaň! Sadni!“ zahučal Severan po tom, ako sa domorodec v tele banditu zdvihol a vykročil k obďaleč postávajúcemu koňovi. Ladový pohľad z hrdlorezovej tváre mu však rýchlo pripomenul, že sa nerozpráva s poslušne onemenou lebkou. Preto rozhodil rukami a zúfalo záupel: „Predsa ma tu nemôžeš nechať! Po všetkom, čo sme spolu prežili...“

„Spolu prežili?“ obrátila sa ponad plece veľká špinavá brada. „Myslíš to, ako som ti zachraňoval život v Basshte i v Ríšskej banke? Alebo to, ako si zo mňa urobil prostitútku, aby si získal peniaze na tú... Buchtu?!“

„Nehovor jej Buchta!“ precedil cez zuby Jonáš.

„To je jedno. Keď chceš, poď so mnou.“

„Je to naozaj nevyhnutné?“

„Je.“

Jonáš si sťažka povzdychol. Držal pred sebou ruky zviazané lanom a mal čo robiť, aby stačil veselo galopujúcemu koňovi, na ktorom sedel Imho prevtelený do banditu. Ešte než ho takto spútal, mu Lipták prezradil, že z hlavy lupiča dokáže vyčítať podaktoré zo spomienok. A keďže Sai Baba absolvoval závažnú kariéru a stihol sa vyvíhnuť na jedného z dôležitých Ociphových pohlavárov, patrili k jeho spomienkam nepochybne informácie, ktoré mohli mať pre Severskú ríšu nevyčísliteľnú cenu. Napríklad o zásobovacích trasách nepriateľa, pohyboch jeho armád, skladoch zbraní, prístavoch, lodiach či finančných transakciách. Za predpokladu, že by sa obaja okamžite rozbehli za veliteľom posádky Severanov v Basshte, mohli azda zvrátiť nepriaznivý stav a ukončiť jednu veľkú, krvavú a zničujúcu vojnu v samotnom zárodku. Pre Imha však strategické informácie mali menšiu dôležitosť ako skutočnosť, že ho svrbí čerstvo nadobudnutý zadok. A Jonáš zasa netušil, že sa ho môže na niečo podobné opýtať. Na dôvažok bol Jonášovi osud Severskej ríše (pokiaľ náhodou nesúvisel s jeho vlastným...) srdečne ukradnutý.

Dvojica putovala do Zátoky pašerákov, kde kedysi dávno zopár zámožných kupcov z Basshty chcelo vybudovať nový obchodný prístav, ale neuspelo. A Imho vyčítal zo Sai Babovej hlavy, že tu v tajnosti už nejakú chvíľu kotvila celá nepriateľská invázna flotila a premenila zátoku na svoju najsevernejšiu námornú základňu na Púštnom kontinente.

Príchodom do zátoky obohnanej kopcami sa (aspoň pre Jonáša) skončil veľmi úmorný a neprijemný marš po rozpálenom piesku. Neskončila sa však ich hra na gaunera a otroka. Lipták si svoju rolu zjavne vychutnával. Niesol sa na bielom koni, kýval banditom i žoldnierom rozvaľujúcim sa po prístave. Keď prechádzal okolo, chlapi na chvíľu prestali chľastať, hrať karty alebo sa mlátiť a úctivo salutovali. „Sláva Ociphovi!“ „Večný život nášmu vodcovi!“

Postupovali ďalej medzi stanmi a šiatrami až k mólam, kde kotvili lode. Tie, ktoré sa sem nezmestili, sa lenivo ponevierali po tichej hladine. Severanovi pritom neuniklo, že si zo všetkých lodí Imho vybral práve akúsi zanedbanú šalupu.

„Sláva Ociphovi!“ vítal ich na palube šalupy bezzubý senilný kapitán, bážlivo skackal okolo Sai Babovho koňa a usilovne pomáhal jeho majiteľovi zosadnúť. „Aká pocta, vaše blahorodie! Čomu vďačím za takú cennú návštevu mojej skromnej Ošarpanej škeble?“

„Ošarpaná škebla sa predsa potopila niekedy pred rokom!“ vyhrkol prekvapený Jonáš.

Senilný kapitán ho nespoznal. Vrhol mu len zahmlený pohľad a ďalej tokal okolo niekdajšieho vodcu púštnych lupičov:

„Čo si taký vojvoda želá od skromného Ociphovho služobníka?“

Ociphovho služobníka... Severan si s opovrhnutím premeriaval senilného kapitána, ktorý sa zjavne nadobro pomiatol. Obrátil sa k zmätému Imhovi:

„Rozviaž mi tie ruky konečne!“

Z posádky niekdajšej Ošarpanej škeble chýbal len chytrák Világoš. Slabomyseľné dvojčatá dávili cez palubu kapitánovu rybaciú polievku a polárny hromotlák Klaus sa rozvaloval pod sťažňom, pričom mu spomedzi štrbavých zubov trčala nedopitá fľaša rumu. Číže ľudská kombinácia, ktorú Jonáš zo srdca nenávidel a považoval za preveľké šťastie, že sa jej dokázal pred rokom zbaviť.

Svet okolo Severana sa postupne začínal nebezpečne točiť. Ešte ráno tohto dňa bolo všetko v poriadku. Stál pred oltárom a povedal svojej vyvolenej „áno“. A len o niekoľko hodín neskôr sa nachádzal uprostred nepriateľského tábora, na nenávidenej Ošarpanej škebli II, s domorodcom, ktorý ešte donedávna sídlil vo vlastnej lebke a ktorý mu momentálne bezradne lomcoval uzlom okolo rúk, pretože nevedel rozviazať to, čo zviazal. Od podľahnutia šialenstvu ho delila jedine nádej, že ak sa Imho zo Sai Babovej hlavy dozvedel, ako sa vrátiť naspäť do lebky, určite z nej vyčíta, kde nájst jeho unesenú chrámovú tanečnicu...

„Pozrimeže, pozrimeže,“ zaznel spoza ich chrbtov melodický mužský hlas.

Jonášovi sa už predtým zdalo podozrivé, že sa kapitánovo poklonkovanie od nich akosi vzdalovalo. Pripísal to len záchvatu náhlejšej úzkosti. Teraz však zarazene sledoval, ako bezzubý majiteľ Ošarpanej škeble obskakoval mladíka v luxusnej trblietavo zlatistej zbroji s vysokým farebným chocholom a zasypával ho lichôtkami ako „vaša excelencia, vaša urodzenosť... Aká vzácna návšteva, och, koľko pocty za jeden jediný deň...“ Samotný mladík, ktorý Severanovi svojou okázalosťou pripomínal skôr operného eunucha z Citadelského karnevalu, nebezpečne nepôsoobil. Jonáš si okamžite predstavil, ako ho spolu s Imhom hádžu cez palubu. Horšie to už vyzeralo s tuctom po zuby ozbrojených vojakov za jeho chrbtom, ktorí na nich mierili bodákmi kopíí a hlavňami muškiet.

„Sám veľký Sai Baba, veliteľ druhej útočnej vlny, mal teraz viesť svoje oddiely k Basshte,“ melodický hlas karnevalového eunucha pokračoval, „a on miesto toho venuje svoju pozornosť tomuto plávajúcemu vraku.“

„Mám... mám...“ jachtal zaskočený Lipták, „pre Trevora... zajaca... Ocipha...“

„Zajaca... pre Trevora Ocipha,“ zopakoval chlapík a na tvár mu vyskočila pobavená grimasa. Začal si teatrálnie mumlať sám pre seba: „Najprv dezercia a teraz aj urážka majestátu jeho výsosti. Hm..., čo je primerané? Čo také? Žeby lámanie na kolese, štvrtenie koňmi, nastoknutie na kôl, prepílenie na polovicu, alebo hlava pod drvič? Možno kombinácia daktorých z nich. Za verejnej oslavy na štadióne v Ociphgrade. Áno, áno, pri najbližšej ľudovej slávnosti ku Dňu Ociphvzatia ich oboch nejako vkusne popravíme. Aby to trvalo čo najdlhšie a aby pekne kričali. Pekne nahlas.“

Jonáš vypúliť bulvy a zhlboka si povzdychol. Okamžite rozoznal rozsah blížiacej sa katastrofy. Inštinktívne cúvol, až sa potkol o nohu pri sťažni rozvaleného Klauusa. Jeho pád by asi vyzeral veľmi škaredo, keby ho nezachytili na zemi pohodené laná. Severan sa natiahol vedľa svojho polárneho krajana. Ten len k nemu pootočil tvár, s námahou nadvihol viečka a keď pred sebou uvidel opálenú a zarastenú blondávu Jonášovu hlavu, na ktorej mu ani najmenej nezáležalo, len si nahlas grgol a prevalil sa na chrbát.

„Rýchlo, obklúčte ho a sieť naňho!“ pisklavo zajačal švihák v lesklom brnení a jeho strážce sa práve chystali vrhnúť na Imha.

Ešte pred tým, ako ich oboch lapia a popraví v Ociphgrade, sa chcel Severan na Liptáka rozhnevane osopiť za to, do akej kaše ich priviedol a že pri čítaní banditovej hlavy nezistil, do akého maléru ich môže priviesť. V danom okamihu mu však zrak padol na Klauusa, neprítomne mlaskajúceho v opojení rumu, a v mysli mu skrsol záchranný plán.

Keď pred rokom počas návštevy Liptova jazdil na tigrici a unikal pred *večným kvapkaním*, jeho nočná mora Világoš* (člen expedície, ktorého nenávidel najviac) čosi utrúsil v Klausovej prítomnosti. Nato sa polárny divoch prebral z rumového nálevu a na Liptovských pláňach sa ako zmyslov zbavený vrhol na celú čípsku armádu. Világoš sa neskôr v slabej chvíli priznal, že magické slovíčko, ktoré mu vtedy vyklzlo z úst, znelo „masaker“.

„Masaker,“ šepol Jonáš do veľkého Klausovho ucha, z ktorého odstávali špinavé chlípky a nepríjemne páchlo.

Sprvu sa zdalo, že polárny divoch zaspal. Imho v Sai Babovom tele sa medzičasom zmietať pod sieťou a po kotrmelci vzad sa rozplásoť na palube. Nablýskaný švihák sa k nim aj s bandou strážcov nezadržateľne blížil a bezzubý kapitán len obďaleč prešľapoval a súkal zo seba chválospevy na Trevora Ocipha. Jeden zo strážcov namieril hrot kópie na Severana a vífazoslávne sa zaškeril.

S neľudským revom vyskočil Klaus na nohy a vrhol sa na skupinku

útočníkov a jedným ťmahom ju z paluby zmietol do vody. Potom sa ešte neľudskejšie odrazil, až sa takmer prevrátila šalupa a zopár palubných dosák s praskotom vyletelo do vzduchu, a skočil na breh rovno medzi vojakov, stany, debny a sudy. Nastalo kaličenie, aké prítomní nezažili od legendárnej bitky na Liptovských pláňach. Kým polárny divoch rozsieval okolo seba skazu, jačal v tom zhone Imho na kapitána, aby okamžite zdvihli kotvy a Jonáš jačal na Imha, aby ho rozviazal. Bezzubý kapitán zasa jačal na slabomyselné dvojčatá čosi nezrozumiteľné. Až to Lipták vyriešil po svojom. Tasil lupičov kindžal a preťal ním kotevné lano.

Ošarpaná škebľa II tak o vlas unikla neodvratnej záhube, lebo ju už nezastihla skupina rozbehnutých vojakov. So spustenou plachtou šťastne vyplávala na more.

Zápas na súši trval ešte dlho. Do večera stihol Klaus skántriť dve tretiny posádky, takmer celý náklad a polovicu lodí. Možno by sa mu podarilo zničiť všetkých, nebyť zopár chytrákov, ktorí naňho úspešne hodili sieť. Pod ňou ho dobodali a odťali mu hlavu, ktorá neskôr spoločne s ďalšími trofejami zdobila Ociphovu trónnu sieň.

Nebodaj ste šokovaní z konca zdanlivo nesmrteľného bývalého vedľajšieho hrdinu? To nás mrzí, ale Klaus už nemal v príbehu žiadne ďalšie použitie, bohovia mu boli nepriaznivo naklonení.

K celému incidentu treba však dodať, že Jonáš síce obetoval Klauza, ale nepriamo tým zachránil Basshtu, ktorá mala padnúť za obeť výsadvkovej armáde. Vyšla sa tak osudu, ktorú mal pre ňu pripravený Trevor Ociph: vypáleniu, zrovnaniu so zemou a odvlečeniu obyvateľstva do otroctva.